

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نعیم سلیمی- کابل / افغانستان

۲۲ سپتمبر ۲۰۲۰

نعیم سلیمی

سراب سرگردان صلح

امروز ، ۲۱ سپتمبر، مصادف است به روز به اصطلاح جهانی صلح که از سال ۱۹۸۲ بدین سو ازین روز در سراسر جهان بزرگداشت به عمل می آید و بنابر روایت آقای فریدون آژند ، کارشناس افغانستان ، درین روز « ... زنگ صلح در مقر ملل متحد به صدا در می آید . این زنگ از سکه های اهدائی کودکان تمامی قاره های جهان ، جز افریقا ، تهیه شده است که هدیه ای از سوی انجمن سازمان صلح جاپان جهت یاد آوری هزینه های جنگ است . قرن بیستم و بیست و یکم ، دوران جنگ های خانمان براندازی در سراسر کره زمین بوده است . دو جنگ جهانی بیش از ۷۰ میلیون انسان را قربانی کرد . جنگ های داخلی و جنگ میان کشور ها نیز هزینه های انسانی زیادی را بر بشریت تحمیل کرده است افغانستان نیز از جمله کشور هائی است که چهل سال متوالی، در حال پرداختن هزینه های سنگین جنگ بوده است ، جنگی که بیش از آن که بستر داخلی داشته باشد، به نحوی با رقابت ها و خصومت های منطقه ئی و جهانی پیوند داشته است و دارد . » (روز جهانی صلح در کشوری تشنه صلح ، فریدون آژند ، کارشناس افغانستان ، Independent فارسی ، ۲۳ سپتمبر ۲۰۱۹)

در جریان چهار دهه جنگ ، مردم افغانستان با آموختن از تجارب تلخ از معلم تاریخ در مدرسه دگرگونی های که تمامی شیرازه اجتماعی و اقتصادی جامعه ما را در هم برهم نموده ، این را بخوبی درک نموده اند که بدون حضور مدعی واقعی صلح ، یعنی که توده های محروم جامعه ما در مذاکرات جاری قطر ، ظاهراً با حضور مدعی و مدعی علیه امپریالیستی و لشکر های نیابتی مزدور آن طالبان و دولت پوشالی که باید هر دو یک طرف دعوا می بود و طرف دیگر آن که مردم اند ، صلح واقعی تأمین شده نمی تواند ، زیرا این دو تا مانعه که یکی از دیگر آن بیرون آمده ، از

لحاظ ارزیابی توازن نیرو های داخلی ، آینده پیشرفت صلح را خدشه دار می سازند که از میان آن تراژیدی دیگری در آینده متولد خواهد شد.

آنچه که درین میان مضحک به نظر می رسد این که جناب آژند به حیث کارشناس افغانستان با تمام ساده لوحی ناشی از شیر خوارگی سیاسی تصور می کند که « ما از روز جهانی صلح تجلیل به عمل می آوریم ، آرزوی صلح را داریم ، وزارت صلح را هم داریم ، تنها چیزی که همچنان نداریم ، خود صلح است . » (باز هم همانجا ، روز جهانی...). بدون شک مردم ستمدیده این سرزمین که ما آن را وطن می نامیم مشتاقانه تشنه صلح اند و این درست مانند آن است که تشنه لبی در بیابان سوزان روان است و هر آن موج آبی را که در پایان مسیر راهش می بیند ، فکر می کند که به کدام کاریز نزدیک شده، ولی هرچه راهی را که بییامد، آن موج آبی مانند یک سراب از نظرش غایب می گردد. نکته دیگر قابل تأمل در راستای صلح این است که بسیاری از افراد و حلقات روشنفکری اعم از چپ و راست در افغانستان و جهان ، به ملل متحد به مثابه یک نیروی مثبت و یک نهاد مترقی روشنتر در جهان سرمایه داری می نگرند؛ برخی اوقات برداشت ها چنین اند که بمباردمان سوریه، افغانستان و یا هر کشور دیگری درست است که این کار از طریق ملل متحد و قانون بین المللی صورت بگیرد و مبتنی بر آن حتی مضحک تر این است که جنگ ها را به "خوب و بد" تقسیم می کنند ؛ مثلاً عده ای جنگ های سوریه و افغانستان را که مبین تجاوز دسته جمعی دول امپریالیستی می باشد ، جنگ های خوب و قانونی می دانند و یا این که جنگ عراق را یک جنگ بد.

و اما در رابطه با نقش ملل متحد برای تأمین صلح جهانی، باید به طور اختصار یاد آور شوم این که:

* - ملل متحد در پایان جنگ جهانی دوم ظاهراً به مثابه یک سازمان بین المللی حافظ صلح و مجمعی برای حل و فصل منازعات میان ملت ها ، به میان آمد ؛

* - ملل متحد خواست تا جای " لیگ ملل " را که یک نهاد بین المللی غیر مؤثر بود ، پر نماید ؛

* - و بالاخره ملل متحد به تاریخ ۲۴ اکتوبر ۱۹۴۵ با مقری در منهنن نیویورک ، ایجاد گردید تا عروج ملت ها و کشور ها (ملل متحد) را در عرصه رهبری جهانی بازتاب دهد ؛

اما ملل متحد از زمان ایجادش تا به کنون با در نظر داشت حایل " ملت - دولت " و یا به عبارت دیگر دولت های ملی، زمانی می تواند تغییرات مفیدی را برای جهان انجام بدهد که بتواند تفاهم وسیع صلح آمیز را در رابطه با دشواری های بزرگ در روابط بین المللی و جهانی طرح ریزی کند و متأسفانه این درست همان عرصه ای است که نمی توان به تفاهم رسید ، زیرا منافع کلیدی دولت - ملت سبب آن می گردد تا تصادمها بیه وجود بیایند و مهمتر از همه در این کارزار ایجاد موانع ، نقش خود این سازمان است و آن این که ملل متحد جز یک آشیانه دیپلوماسی دزدان غارتگر امپریالیستی چیز دیگری نیست.

در قرن نهم پالمسترن ، صدر اعظم حزب توری (حزب محافظه کار انگلستان) یاد آور شد که « ملت ها دوستان و یا متحدین دوامدار ندارند ، آنها صرفاً دارای منافع دایمی اند. » ؛ به باور من حتی می توان ادعا نمود که ملت ها دارای منافع دایمی دوامدار ثابت و بدون تغییر نمی باشند ، زیرا خود تعریف منفعت در مقاطع متفاوت آن در سیاست و دیپلوماسی جهانی در تغییر می باشد ، ولی یگانه چیزی که تا کنون ثابت و روشن است این که به روایت لئون تروتسکی « دولت های سرمایه داری خویشتن را به دوستان و دشمنان صلح ، تقسیم نمی کنند و چنین چیزی اصلاً وجود ندارد . هر کشور امپریالیستی علاقه مند نگهداشت صلح برای خودش است ، ولو این که این صلح برای دشمنانش طاقت فرسا باشد ... صلح واقعی زمانی ضمانت می شود که تمام دولت ها در یک لیگ و یا اتحادی جهت دفاع از صلح متحد شوند

- و این بدین معنی است که صلح صرفاً زمانی می تواند ضمانت شود که هیچ دلیلی برای تخطی از آن موجود نباشد . «
 حالا، درین صورت پرسشی هایی مطرح می شوند و آن این که:
 * - علل برهم زنده صلح کدام ها اند ؟
 * - دولت های سرمایه داری در پی چگونه تقسیمی در جهان اند ؟
 * - چرا حایل دولت – ملت به مثابه یک مانع در برابر صلح قرار می گیرد ؟
 * - و در غایت امر ، صلح واقعی چه زمانی به میان می آید و طرق رسیدن به آن کدام ها می باشند ؟

پایان

دیدگاه بگذارید

<http://afgazad.com/.../072719-NS-Barkhord-Dogaana-Wa-Motanaaq...>

<http://afgazad.com/.../080519-NS-Barkhord-Dogaana-Wa-Motanaaq...>

<http://afgazad.com/.../081119-NS-Barkhord-Dogaana-Jaamea-Jaha...>

همچنان برای درک و برداشت بهتر از موضوع ، توجه خواننده گرامی را به مطالعه مقاله « سازمان ملل متحد وسیله به دست ابر قدرت ها » به نویسندگی دانیال مارلی ، مجله "در دفاع از مارکسیسم" - مورخ ۲۶ فیروزی ۲۰۱۶ ، ترجمه و تلخیص از : نعیم سلیمی ، جلب می کنم . لطفاً برای ایجاد سهولت درین زمینه سایت نشریاتی " حقوق " را باز نموده و بعد از مراجعه به آرشیو نویسندگان ، بالای سال ۲۰۱۶ کلیک و بعداً عنوان مقاله را دنبال نمایند.

آدرس سایت حقوق:

<http://hoqooq.eu/maqalat-2016.htm>